

at den sydlige Del af Gaden bliver lukket. Noget særlig stort Tab kan der nu ikke være Tale om, idet disse Ejendommens Beboere have Hovedfærdselsaaren, Nørregade, liggende umiddelbart ind til Ejendommene. Og naar det ærede Medlem fra Odense sagde, at der var stærk Færdsel gennem Dannebrogsgade, saa er det vist for meget sagt. Det er en Kendsgerning, at der er enkelte, som have benyttet denne Gade som en nærmere Vej til Havnen inde fra Byen, men Færdsel, navnlig Kørsel, har der saa godt som ikke været i denne Gade. Det er ingenlunde, fordi jeg vil modsætte mig, at Beboerne fik en rimelig og ringe Erstatning for det formentlige Tab, de ville lide ved Anlæg af Dobbeltsporet, det er saa langt fra min Hensigt, men jeg vil blot gøre opmærksom paa, at det er en forholdsvis ringe Skade, de lide.

Saa er der en anden Ting, jeg vil gøre opmærksom paa, og som jeg har haft Lejlighed til at beskæftige mig med, idet jeg har været Medlem af den Ekspropriationskommission, som lukkede Gaden, og det er, at det store Slagteri, som ligger ved Siden, ligesom Dannebrogsgade hidtil har haft fri Færdsel over Sporene, og nu, da Staten skulde udvide sine Jernbaneanlæg ved Odense, har man nægtet Slagteriet Overkørsel over Sporene. Saa vidt mig bekendt gælde de samme Regler for Dannebrogsgade som for Slagteriet, nemlig, at man indtil videre, saalænge Staten ikke udvidede sit Jernbanenet ved Odense, fik Lov at have fri Færdsel der, men kun saalænge indtil Statsbanerne maatte anse en saadan Færdsel for farlig, eller Staten selv fik Brug for dette Areal, og derfor formener jeg, at Staten har fuld Ret til at lukke den sydlige Del af Gaden paa samme Maade, som der er lukket for Slagteriet. Jeg siger, det er min Formening, men jeg ønsker gerne at støtte Forslaget om, at denne Sag maa blive nøjere undersøgt, og jeg har aldeles ikke noget imod, at dette Spørgsmaal henvises til Ministeren, for at det kan blive gjort klart for disse Mennesker, at de ingen Uret lide. De have ikke lidt nogen Skade af nævneværdig Betydning, og der kan efter min Formening ikke med Rette tilkomme dem Erstatning. Jeg ved ikke, hvorvidt der med Hensyn til denne Gade som med Hensyn til adskillige andre

Færdsler over Sporene er Deklaration med vedkommende fra Statsbanernes Side, men jeg formoder, at det er Tilfældet, og i saa Fald kan der jo aldeles ikke være Tale om, at disse Folk have nogen Erstatning til gode. Tværtimod have de saa igennem en Aarrække nydt godt af den Godmodighed, der er vist dem fra Statsbanernes Side, ved at de baade kørende og gaaende have faaet Lov til at færdes over Sporene. Men nu kunne de ikke mere gøre det, da Sporene paa Stedet ere udvidede med mange flere, og det vilde være alt for farligt, om Overgangen bibeholdtes.

Det var blot disse Bemærkninger, jeg ønskede at gøre. Det ærede Medlem fra Odense omtalte ikke det, jeg her har nævnt, og jeg ønskede derfor at føje en supplerende Bemærkning til det, han sagde. Jeg ønsker for øvrigt slet ikke at imødegaa ham med Hensyn til, hvad han ellers fremførte.

Ministeren for offentlige Arbejder

(*Thomas Larsen*): I Anledning af de Spørgsmaal, som nu have været fremme, vil jeg gerne gøre nogle faa Bemærkninger. Den ærede Ordfører omtalte Andragende under Nr. 8, som angaar en aarlig Understøttelse til afskediget Telegrafist N. P. Jørgensen, og hævdede, at det var en trist Menneskeskæbne, her var Tale om, og det har den ærede Ordfører Ret i, idet vedkommende Telegrafist er bleven inkurabel sindssyg. Han blev derfor afskediget den 9. Marts 1910, og da han kun var 30 Aar gammel var der ingen Hjemmel for at tillægge ham Pension, og Ministeriet fandt det betænkeligt uden særlig Hjemmel at give ham Understøttelse, dels fordi Loven udtrykkelig sætter 35 Aars Alderen som Pensionsgrænse, og dels fordi en eventuel Understøttelse efter den foreliggende Lægeerklæring maatte antages at komme til Anvendelse til Betaling for Mandens Ophold paa St. Hans Hospital. Af disse Grunde gav man Manden Afslag, men lod under Haanden Familien forstaa, at Ministeriet ikke vilde stille sig uvilligt til at yde en Understøttelse, som eventuelt maatte blive anerkendt af Rigsdagen. Det er jo sket derved, at det ærede Udvalg nu foreslaar at henvise et Andragende derom til Ministeriet, og jeg kan kun sige, at jeg er villig til at modtage denne Henvisning.